

РЕШЕНИЕ

№ 5437

гр. София, 23.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 16.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **3194** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Р. С. К. против заповед № РВР21-РД66-5/10.02.2021 г. на кмета на район „В.“ на Столична община (СО). Ответникът в писмено становище излага доводи за недопустимост на жалбата поради просрочие, а по съществуто ѝ я намира неоснователна. Заинтересованите страни (ЗС) А. Д. Т. и Д. Д. Т. поддържат жалбата.

След като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена от лице, което има правен интерес от оспорването, в законоустановения за това срок. Видно от отбелязването върху представения екземпляр от оспорената заповед, последната е връчена на жалбоподателката на 09.03.2021г. В текста на заповедта обаче не се съдържа указание, в какъв срок и пред кой орган тя може да бъде оспорена. Ето защо, на основание чл.140, ал.1 АПК срокът за оспорване е продължен до 09.05.2021г. Жалбата в случая е подадена на 31.03.2021г. и съответно, не е просрочена. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

С оспорената заповед жалбоподателката и малолетният ѝ син – ЗС А. Д. Т. са пренастанени в общинско жилище със застроена площ 63,35 кв. м., състоящо се от стая, дневна, кухня и обслужващи помещения, находящо се на административен адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес]. Жалбоподателката е била

настанена в друго общинско жилище, находящо се на адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] като член на семейството на С. А. К., видно от представените заповед № 06-077/16.09.1987г. и декларация от 17.09.1987г. (л.20-21 от делото). За това общинско жилище са били издадени последващи заповеди № ЖН04-Ц-01/23.01.2006г. и № РВР18-РД66-9/03.05.2018г. на район „В.“ на СО, видно от които жалбоподателката и ЗС А. Д. Т. са го обитавали до издаването на процесната заповед.

Последната е мотивирана с решение на жилищната комисия по представения Протокол № 01/03.02.2021г., по т.2 от който комисията е взела предвид, че общинското жилище по размер значително надвишава нормите за обитавашите го две лица. Поради това, на основание чл.23, ал.1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община (НРУУРОЖТСО) следва да бъде пренастанена. Посочената разпоредба препраща към чл.17 от НРУУРОЖТСО, съгласно чиято ал.1, т.2 и т.3 се определят се следните норми за жилищно настаняване на двучленно семейство - до 40 кв. м жилищна площ; на тричленно семейство - до 55 кв. м жилищна площ. Новонастъпилото след издаване на процесната заповед обстоятелство – сключване на граждански брак от жалбоподателката, видно от представеното удостоверение № 3067/31.03.2021г. (л.12) е ирелевантно, по следните съображения. На първо място, не е посочен размерът на жилищната площ на определения за пренастаняване апартамент, но тъй като в чл.17, ал.1 от НРУУРОЖТСО са посочени максималните й размери в различните хипотези, то възможното увеличение на домакинството от двама на трима души само по себе си не обуславя извод, че предишното жилище в[жк]не надвишава тези норми. Съответно, няма основание да се заключи, че със сключването на брака са отпаднали предпоставките за образуването на производството по пренастаняване. На второ място, не се установява, нито се твърди, че съпругът на жалбоподателката не разполага с жилище, където да бъде настанено семейството, съответно – че новият член на домакинството отговаря на останалите условия за настаняване в общинско жилище.

Във връзка с доводите на жалбоподателката следва да се отбележи и следното. Не бяха ангажирани доказателства за твърдяното искане за закупуване на жилището в «О. – 2». Наред с това, дори такова предложение да е направено от жалбоподателката до общината като собственик, то последната не дължи да го приеме и да открие производството по разпореждане с това общинско имущество. Ирелевантно е и извършването на ремонт в същото жилище, съответно – направените за него разходи. Извършването на основни и текущи ремонти за негова сметка е задължение на наемателя съгласно чл.5.3 от представения договор за наем, сключен на 17.08.2018г. между кмета на район «В.» на СО и жалбоподателката (л.34-35). При това, извършването на основен ремонт, когато се засягат обитавани помещения, е изрично посочено сред основанията за прекратяване на наемното правоотношение за съответното общинско жилище, съгласно чл.46, ал.1, т.2 от Закона за общинската собственост (ЗОС), възпроизведена в чл.33, ал.1, т.2 НРУУРОЖТСО. Ето защо, не може да се приеме, че направените разходи за ремонт на жилището пораждат право или легитимно правно очакване за жалбоподателката да продължи да го обитава или да го придобие. Без значение е и продължителността на престоя й в него. В тази връзка следва да се отбележи и, че видно от приложената в преписката кореспонденция, администрацията неколккратно се е противопоставяла на продължаващото ползване от жалбоподателката на общинско жилище, надвишаващо

по размер определените за това норми.

На основание чл.15, ал.1 и ал.5 от Закона за закрила на детето (ЗЗД), синът на жалбоподателката А. Д. Т. е изслушан в открито съдебно заседание на 16.06.2021г., като навършил 10 г. и ЗС в производството. При изслушването си той заявява, че знае за какво е делото и няма какво да сподели. Във „В.“ сега правят основен ремонт. Искат да направят стаята му още по-хубава. Не е сменял училището, то си е същото. Очаква да се върне в предишното жилище.

На основание чл.15, ал.6 ЗЗД по делото е представен социален доклад от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., съставен на 17.05.2021г. В доклада се посочва, че от есента (на 2020г.) жалбоподателката, съпругът ѝ и детето са в жилище, намиращо се в ж. и. „Н.“, собственост на бабата по бащина линия. Семейството се преместило, тъй като от тогава течал ремонтът (описан по-горе в доклада като основен) на спорното жилище в[жк]. Хигиенно-битовите условия в посещения от социалния работник двустаен апартамент са много добри. Малолетният споделил, че в него не се чувства като у дома си, тъй като е смятал, че ще бъдат там за кратко. В заключение в доклада се посочва, че ЗС А. Д. Т. през годините е създал приятелска среда от свои връстници, където се чувства спокойно, приет и уважаван. До скоро живял с идеята, че ще има собствена стая и пространство, в което ще събере всичко свое и необходимо. Изрично заявило, че най-голямото му желание е семейството му да се върне отново там (апартамента в[жк]). Социалният работник в открито съдебно заседание на 16.06.2021г. изразява становище в аналогичен смисъл.

Така установените обстоятелства не разкриват основание да се приеме, че при издаване на процесната заповед да не е бил съобразен най-добрият интерес на детето по смисъла на §1, т.5 от Допълнителната разпоредба на ЗЗД. Преценени в съвкупност, в случая те макар да налагат промяна, която не съвпада със създадените от родителите очаквания, все пак не предполагат лишаване на детето от необходимите грижи, нито от неговата среда. Изрично беше заявено от детето при изслушването му, че не е сменял училището си и то си е същото. Наред с това, негативните изживявания, породени от промяната на жилището, са били налице от преди издаване на процесната заповед, тъй като тази промяна към посочения момент е била съществувала за период от близо половин година. Видно от социалния доклад и от писмо изх. № ПР/Д-СД-ВР/64-001/16.04.2021г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В., жалбоподателката и синът ѝ не обитават жилището в[жк] от есента на 2020г. В тази връзка следва да бъде отчетено и новонастъпилото обстоятелство на сключен граждански брак, предвид който бездруго е необходима нова оценка, налице ли са условията за настаняване на семейството в общинско жилище. Съответно, при липсата им това неминуемо би довело до нова промяна в тази връзка.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че заповедта е постановена в установената форма от компетентен орган. При това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, заповедта е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото разноските остават за жалбоподателя така, както са направени.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. С. К., с ЕГН [ЕГН], против заповед № РВР21-РД66-5/10.02.2021 г. на кмета на район „В.“ на Столична община.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: